

Økonomisk *real vækst* og indvandringen

- *som ild og vand*

Velfærden skal finansieres enten kollektivt over skatterne eller ved private forsikringsordninger og samtidig skal landene kunne fastholde og endog udvikle deres teknologiske stude og kompetencerne, fordi velfærdens finansieringskilder alene stammer fra indtjenende virksomheder. Værdien af den indtjenende produktion skaber løngrundlag og skattegrundlag, hvoraf velfærden kan finansieres enten privat eller kollektivt. Der er ingen andre kilder.

Mere produktion til at dække forbruget er problemet, der synes at ligge lige for. Mere produktion forudsætter flere ressourcer. Tyskland er ikke selvforsynende med energiresourcer, England er ikke med landbrugsvarer og mad, Norge har satset mest på finansielle investeringer og hjemlig infrastrukturforbedringer, men omsat meget lidt af rigdommen i realproduktion uden for oliebranchen. Hvad man ikke er selvforsynende med må anskaffes i udlandet. Med økonomier i noget nær stilstand er der ikke løsninger i sigte til, at der kan udveksles tilstrækkeligt med varer og tjenester til at kunne forsørge dobbelt så mange på velfærdsydelser og ingenlunde 3-4 gange flere som i Tyskland og UK.

Realvæksten i Norge, Tyskland, UK og Danmark var henholdsvis 0,6 , 0,5 ,1,7 og 0,4 pct. i 2013. Realvækst er væksten i den indtjenende produktion rensset for inflation. I EU28 var den samlede reale vækst 0,1 pct. i 2013.

Kan tilstrækkelig forskel eller margin realiseres ved et lavere produktionsniveau, gennemføres produktionen i indtjenende virksomheder måske ved det lavere niveau, også hvad angår beskæftigelsen, såfremt bedste andet alternativ er ringere. Det sidste er ikke tilfældet, når vi ser på forholdene i langt de fleste velfærdstyngede europæiske lande. Passive afkast uden for produktionen eller produktion i udlandet kan være at foretrække. Derfor føres købekraften over i privat kapital uden for produktionen eller ud af landet. De løntunge virksomheder flager ud i disse år, og det kom ikke som nogen overraskelse her inden for de senere år. Det begyndte med den øgede internationale konkurrence allerede fra slutningen 1970'erne. USA og UK tog først initiativer for at tilpasse sig denne uundgåelige udvikling.

Forretninger/virksomheder investerer ikke p. g. a. prismarginaler, men som følge af tilstrækkeligt fortjenestegivende pris/omkostningsmarginaler. Problemet er således ikke éndimensionelt, men i alt fald to- og som oftest flerdimensionelt. Den økonomiske realitet er, at det er fremstillerne, der driver økonomien frem i ethvert land, opsparingen er at betragte som brændstoffet i denne proces. Privatforbruget og det offentlige forbrug frembringer ikke andet end vedligeholdelse af produktionsapparatet uden nye initiativer, dertil statsgæld (især i et udlandsafhængigt land som Danmark) og affald.

Hvad forbrugerne giver ud eller forventer af fremtiden sætter ingen gang i økonomien, men forbruget vedligeholder som nævnt apparatet, eventuelt på vågeblus (hvor vi er nu); det andet er aldrig sket og vil aldrig ske. Nogle gange kan vi høre økonomikommentatorer berette, at udgifterne til privatforbrug udgør så og så mange procent af den samlede efterspørgsel. Det har ingen anden betydning end, at privatforbruget stiger til endnu mere skade for de overhængende finansieringsproblemer landene står med og dræner tillige virksomhederne for kapital. Landets ledere er fortsat af den opfattelse, at deres initiativer skal virke uanset, at det aldrig er sket.

Oktober 1996: De 1000 vigtigste danske virksomheder forventer at investere 45 mia. kr. og oprette 50.000 arbejdspladser uden for landets grænser de næste 5 år (1997-2002), meldes i undersøgelse udført af Ugebrevet Mandag Morgen. 2014: 123.000 virksomheder forsvundet seneste 12 år. 1996 var året for den spæde begyndelse til modspillet herhjemme. Der er bekymrende træk på alle niveauer i landets kompetencepyramide. Danmark skal satse på at skabe jobs med et højt vidensindhold. Der er ikke fremtid i lavtlønsjobbene. De vil i høj grad flytte til udlandet p.g.a. globaliseringen af (d.v.s. konkurrencen på) markederne, som det er umuligt at beskytte sig imod med andet end handelsbegrænsninger. Det var for 18 år siden. Arbejdskraftens fri vandring efter arbejde har næsten kun relevans i Europa. Høj-IQ-indvandringen fra Sydøstasien begyndte til USA og UK i 1980-erne, og her er ikke mere at hente.

30 pct. af en ungdomsårgang får ikke en erhvervskompetencegivende uddannelse (1996). Stor merarbejdsløshed. Kritik af voksendannelsernes indhold og effekt. Stigende kritik af Folkeskolens resultater. Højteknologiske og videnstunge miljøer skabes ikke kun i virksomhederne, men grundlaget skabes i forskningverdenen, på erhvervskolerne og allerede i de tidlige undervisningsår. Vidensintensive arbejdspladser er et slutprodukt, hvor

kvaliteten af det, der foregår i børnehaverne og Folkeskolen, også spiller en rolle og indgår i det, der kan kaldes Danmarks kompetencepyramide. Den starter nede ved førskolestadiet, børnehaver og vuggestuer, så kommer Folkeskolen, så arbejdsliv uden erhvervs-kompetenceuddannelse, gymnasier, HF og erhvervsuddannelserne, de videregående uddannelser, offentlig og privat forskning, produktionsmetoder i erhvervslivet og endelig erhvervslivets produkter” (skrev Ugebrevet Mandag Morgen)

5. november 2014 viser undersøgelse fra Entrepreneur Of The Year, at antallet af virksomheder med stor vækst i Danmark er faldet med 16 pct. på ét år. Det er samme virksomheder der skaffer nye jobs.

Problemet er grundlæggende at vi simpelthen ikke har andet naturgivet i Danmark at gøre godt med end salt, kalk, ler, lidt olie, lidt gas, lidt landbrug og badestrande, hvis vi ikke uddanner os efter det markedet og IQ tilsiger og tilfører produktionen resultaterne af vor viden. Alt andet skal købes i udlandet. Men hurtigere end mange forestiller sig går det ikke an at købe råvarer og andet i udlandet, fordi vi blevet så dyre selv med vore varer og tilmed så meget ringere uddannede i forhold til tidligere, når varerpriserne tages i betragtning, at stadig færre vil købe de produkter, der kommer ud af det her fra. Danmark har simpelthen ligget i dvale (med enkelte betydelige undtagelser i erhvervslivet) siden begyndelsen 1980-erne under skiftende regeringer, der har lovet dette og hint; desværre uden rigtigt at kende konsekvenserne var af det, som de gjorde i utide og ikke gjorde i tide.

Den realøkonomiske nedgang (den manglende vækst i produktionen) skyldes konkurrence på løn- og arbejdsomkostninger plus hav af afgifter, der fører de løntunge produktioner væk til lavtlønsområderne eller i knæ til lukning. Da vi ikke kan konkurrere i de samme produktioner med lønninger, der er 8-10 gange under det danske skattevefærdshøjede niveau, var en omstilling af uddannelserne, produktioner og erhvervene altafgørende. Denne lønkonkurrencesituation vil være gældende mange år frem, og omstillingen er blevet forsømt de første mindst 35 år. Beskatningsgrundlaget udhules samtidig af udflagningen og lukningerne. I tillæg har man tilladt dominerende indvandring fra højfertile lav-IQ-lande/områder, af hvilke halvdelen eller under halvdelen er egnede til uddannelse og arbejdsmarked: Følgende procentandele af de udenlandske oprindelser er uegnede til arbejde og uddannelse i Danmark (DK), Ty (Tyskland), No (Norge) og i Det Forenede Kongerige (UK):

Procentandel af udenlandsk herkomst uegnede til arbejdsmarked og uddannelse

ÅR	2015	2052	2072
DK	48,5	50,4	55,5
Ty	48,1	43,3	46,7
No	47,9	52,7	58,9
UK	55,6	55,0	46,9

Statsgælden skal afvikles i alt fald holdes strikt i ave i Tyskland, England og Danmark, og i tillæg vokser aldringsproblemet sig større og større i hele Europa med ekstra offentlige ældreudgifter til følge, tilgangen til de arbejdsdygtige ældre mindskes mere og mere p.g.a. manglende fødsler. Problemet med de manglende fødsler over hele Europa var skabt af vidt forgrenede velfærdssystemers elitære initiativtagere (ikke borgerne). Da effekterne heraf viste sig med primært manglende befolkningsreproduktion, mente samme ansvarlige at kunne tage imod de mest fertile immigranter. *Ideologien tilsagde netop eliten, at uddannelse simpelthen var sagen for enhver, der kom hertil.*

Sådan kunne et land som Norge måske gøre p.g.a. sin oliefond og landets store tilgodehavender, men alligevel ikke. Det der skal skabe en aktiv fremtid for ethvert land, der ikke er selvforsynende, er dynamisk erhvervs- og uddannelsesudvikling med efterspurgt produktion og indtjening som formål. Ellers kan bl.a. velfærden ikke i længden finansieres. FN advarede mod de skattefinansierede videregående uddannelser med fri adgang allerede ved danske Perspektivplan II i 1974. De oplistede problemer kan Europa ikke løse samtidig ved at pusle lidt med posterne på finanslovene, skære lidt hist og her, beordre nogle flere betalingsmidler udstedt og dermed skabe nominal- eller kun inflationsvækst, så produktionsforøgelsen ganske vist ligner realvækst, men ikke er andet end nominalvækst svarende til inflationen eller mindre. Dette vil kun forstærke problemerne og sinke/umuliggøre en eventuel omstilling. Det er den trafik der er kørt indtil videre her i landet. Ikke alene Danmark er truet af den dræbende stagflation (stagnation og inflation samtidig), men også de øvrige europæiske lande med et par undtagelser. Med negativ vækst i tre på hinanden følgende år, samtidig med statsgælden steg med det øgede indenlandske forbrug har kørt

og var sat i gang med den såkaldte finanskrisen som resultat. Ekspansionen skal derfor sikres ved at produktionslivet får en løsning, der ikke er fristende inflationsbehæftet.

Forslag om at toldbelægge varer fra lavtlønsområderne i bl.a. Sydøstasien er ganske udsigtsløs med stor udlandsafhængighed. Et EU-tiltag desværre uden anden virkning end mindsket samhandel og fortsat nedgang for Europa. Desuden vil en høj told skabe endnu mere ulige adgang til varerne. Et land som Danmark der er udpræget udlandsafhængigt p.g.a. vore sparsomme naturgivne ressourcer, vil hurtigt lære at alt fornødent, der skal anskaffes til forbrug, af råvarer og til videreforarbejdning, bliver dyrere og ikke kan betales med det, vi eksporterer. EU er nok mere selvforsynende nu og eventuelt i fremtiden, men bl.a. energien ligger måske fortsat uden for rækkevidden uanset en ekspansion. For Danmark vil bytteforhold og dermed vore konkurrencemuligheder forringes endnu mere med importtold, øge statsgælden og skabe mere ulighed og øge smugleriet. Desuden er toldprovenuet fristende bekvemt at fylde i en allerede relativt alt for stor offentlig sektor. Det er aldrig set at et problem løses ved at gøre det større.

Produktionsprocessen i alle sine forgreninger består af et utal af komplekse stadier i indtjenende virksomheder. De samlede kombinerede udgifter på alle disse stadier/ni-veauer i arbejdsdelingen overstiger udgifterne til forbrug i gængs forstand ganske betydeligt. Som illustration kunne man forestille sig værdien af det samlede faste kapitalapparat efterhånden omsat i slutforbrug; det vil dog kun kunne ske over adskillige år. USA-privatforbruget blev opgjort til kun omkring 8,5 pct. af producenternes udgifter til produktionsfaktorer og andre producentvarer allerede for en menneskealder siden. D.v.s. knap 12 gange større end privatforbruget (her knap 12, hvis 8,5 pct. forsigtigt forudsættes). Det der gives ud på forbrug – privat og offentligt – stammer fra produktionen, medens produktionen stammer fra kapitalen (inklusive udgifterne til produktionsfaktorerne, hvori aflønningen af arbejdskraften indgår helt centralt), som i første led stammer fra opsparingen. Derfor er det sådan, at jo mere der opspares desto mere realkapital dannes og akkumuleres, så der produceres og kan forbruges mere. Man kunne rette sig efter følgende faktum: offentlige udgifter og privat forbrug stimulerer ikke, men dræner økonomien. Dette er sandt, uanset om du finder disse udgifter og/eller forbruget retfærdige.

Landbrugskrisen i 1800'tallet var på én måde større og mere betydningsfuld for Europa p.g.a. landbrugserhvervets absolutte dominans i erhvervsstrukturen dengang, da det billige

korn kom fra USA p.g.a. hårdtstål-fremstillings-processen via bessemer metoden og puddlings-processen, dermed supersolide jernbaneskiner og dermed langt lave fragtra-ter fra USA's Midtvesten i 50 tons-vogne til udskibningshavnene. 1800'tallets landbrugskrise var også større end man i dag måske forestiller sig, men samtidig var initiativerne til ændringer i Danmark taget af fremsynede/heldige ledere allerede med landboreformerne i 1700'årene. Denne gang har man ikke villet lytte til de indsigtsfulde og fremsynede, men ladet sig lede blindt af en lighedsideologi blottet for fornuft.

Opfindelser kan fremme livsbetingelserne – ideologierne hæmmer dem.

J. E. Vig, 11. december 2014, 6. april 2015 og 1. august 2016